

ROALD DAHL ΜΑΤΙΑΝΤΑ

Εικονογράφηση:
Κουέντιν Μπλέικ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ματίλντα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Matilda

Από τις Εκδόσεις Jonathan Cape, Λονδίνο 1989

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1988

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 1988

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 1990

Πέμπτη έκδοση: Μάρτιος 2024, 74η χιλιάδα

ISBN 978-960-702-157-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ROALD DAHL

ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ

Εικονογράφηση: Κουέντιν Μπλέικ

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων
ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η βιβλιοφάγος

Είναι αστείο αυτό που συμβαίνει με τις μαμάδες και τους μπαμπάδες. Ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες που το μοναχοπαιδί τους είναι ο πιο σιχαμερός βρομομπόμπιρας που μπορείς να φανταστείς, εκείνοι επιμένουν να πιστεύουν πως έχουν το πιο υπέροχο παιδί του κόσμου.

Μερικοί γονείς μάλιστα το παραξηλώνουν. Τυφλωμένοι ολότελα από τον θαυμασμό που τρέφουν για τα βλαστάρια τους, φτάνουν στο σημείο να πιστεύουν πως έχουν να κάνουν με ιδιοφυΐες.

Βέβαια, εδώ που τα λέμε, δεν είναι και τίποτα φοβερό κάτι τέτοιο. Έτσι είναι ο κόσμος. Όμως, από τη στιγμή που οι γονείς αρχίζουν να μας εκθειάζουν την ξεχωριστή ευφυΐα του ανυπόφορου βλαστού τους, τότε εμείς αναγκαζόμαστε να φωνάξουμε:

«Φέρτε μας μια λεκάνη! Θα κάνουμε εμετό!»

Αλλά αυτοί που υποφέρουν περισσότερο είναι οι δάσκαλοι, αναγκασμένοι καθώς είναι ν' ακούν κάθε είδους ανοησία από τους καυχησιάρηδες γονείς. Συνήθως, όμως, παίρνουν το αίμα τους πίσω, όταν έρθει η ώρα να γράψουν, στο τέλος του χρόνου, τους ελέγχους. Αν ήμουν δάσκαλος, θα σκαφιζόμουν μερικές πραγματικά τσουχτερές παρατηρήσεις για τα παιδιά των ξεμωραμένων γονιών.

«Ο γιος σας ο Μαξιμιλιανός» θα έγραφα, «είναι μια πλήρης αποτυχία. Ελπίζω να υπάρχει μια οικογενειακή επιχείρηση να τον χώσετε, όταν τελειώσει το σχολείο, γιατί δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως δε θα καταφέρει να βρει δουλειά πουθενά αλλού».

Ή αν με είχε πιάσει ο ποιητικός μου οίστρος εκείνη την ημέρα, θα μπορούσα να γράψω:

«Είναι παράξενο κι όμως αληθινό πως οι ακρίδες έχουν τ' ακουστικά τους όργανα στα πλαϊνά της κοιλιάς τους. Η κόρη σας η Βανέσα, αν κρίνω από αυτά που έμαθε τούτη τη χρονιά, δεν πρέπει να έχει καθόλου ακουστικά όργανα».

Ίσως πάλι ν' ανασκάλευα ακόμα πιο βαθιά στη φυσική ιστορία και να έλεγα:

«Το εφήμερο τζιτζίκι περνά έξι χρόνια σαν σκουλήκι κάτω από το χώμα, ενώ οι μέρες που ζει σαν ελεύθερο πλάσμα στον ήλιο και στον αέρα δεν ξεπερνούν τις έξι. Ο γιος σας, ο Γουίλφρεντ, έχει περάσει σ' αυτό το σχολείο έξι χρόνια σαν σκουλήκι κι ακόμα τον περιμένουμε να μεταμορφωθεί σε χρυσαλλίδα».

Ένα εξαιρετικά αντιπαθητικό κοριτσάκι ίσως να με κέντριζε να πω:

«Η Φιόνα έχει την ψυχρή ομορφιά ενός παγόβουνου, αλλά αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει σ' εκείνο, σ' αυτή δεν υπάρχει απολύτως τίποτα κάτω από την επιφάνεια».

Νομίζω πως θα ήταν απολαυστικό να γράφω τους ελέγχους στο τέλος της χρονιάς, για τους αντιπαθητικούς της τάξης μου. Αλλά αρκετά ως εδώ. Ώρα να πάμε παρακάτω.

Πού και πού κανείς συναντά γονείς που βρίσκονται στο άλλο άκρο, που δεν ενδιαφέρονται καθόλου για τα

παιδιά τους. Κι αυτοί, φυσικά, είναι πολύ χειρότεροι από τους ξεμωραμένους. Ο κύριος και η κυρία Γουόρμγουντ ανήκαν σ' αυτή την κατηγορία. Είχαν έναν γιο που τον έλεγαν Μιχάλη και μια κόρη, τη Ματίλντα. Οι γονείς αυτοί θεωρούσαν ότι η Ματίλντα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα κάκαδο. Ένα κάκαδο είναι κάτι που είσαι αναγκασμένος να το ανεχτείς μέχρι να φτάσει

η ώρα που να μπορείς να το ξεκολλήσεις και να το πετάξεις. Ο κύριος και η κυρία Γουόρμγουντ περίμεναν πώς και πώς την ώρα που θα μπορούσαν να ξεκολλήσουν από πάνω τους την κορούλα τους, για να τη στείλουν στη διπλανή επαρχία κι αν ήταν δυνατό, ακόμα πιο μακριά.

Είναι αρκετά άσχημο οι γονείς να φέρονται στα συνηθισμένα παιδιά σαν να έχουν να κάνουν με κάκαδα και κάλους, μα τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα όταν το συγκεκριμένο παιδί είναι καταπληκτικό – δηλαδή, εννοώ, ευαίσθητο και πανέξυπνο. Η Ματίλντα είχε και τα δυο αυτά χαρίσματα· ήταν ένα απόλυτα προικισμένο παιδί. Το μυαλό της ήταν τόσο εύστροφο και μάθαινε τόσο γρήγορα, ώστε αυτή της η ικανότητα θα είχε γίνει αντιληπτή ακόμα και από τους πιο χαζούς γονείς. Αλλά ο κύριος και η κυρία Γουόρμγουντ ήταν και οι δυο τους τόσο κουτοί και τόσο απορροφημένοι στις δικές τους ανόητες κι ανούσιες ζωές, που δεν μπορούσαν ν' αντιληφθούν ότι η κόρη τους ήταν ένα ξεχωριστό παιδί. Για να είμαστε ειλικρινείς, αμφιβάλλω αν θα έπαιρναν είδη-

ση, ακόμα κι αν το κοριτσάκι τους σερνόταν στο σπίτι με σπασμένο το πόδι του.

Ο αδελφός της Ματίλντα, ο Μιχάλης, ήταν ένα φυσιολογικό αγόρι, αλλά η αδελφή του, όπως είπα, ήταν τόσο διαφορετική, που σ' έκανε να γουρλώνεις τα μάτια σου από έκπληξη. Όταν ήταν ενάμισι έτους μιλούσε ήδη με απόλυτη άνεση και ήξερε τόσο πολλές λέξεις, που συναγωνιζόταν τους μεγάλους. Οι γονείς της, αντί να την επαινούν, της έλεγαν πως ήταν μια ενοχλητική πολυλογού και πως τα μικρά κοριτσάκια ήταν καλύτερα να τα βλέπει κανείς παρά να τα ακούει. Όταν έγινε τριών ετών, η Ματίλντα είχε μάθει ανάγνωση, διαβάζοντας μόνη της τις εφημερίδες και τα περιοδικά που βρίσκονταν σκορπισμένα σ' όλο το σπίτι. Στα τέσσερα, μπορούσε πια να διαβάζει γρήγορα και καλά και όπως ήταν φυσικό άρχισε να λαχταρά να διαβάσει και βιβλία. Μα το μόνο βιβλίο που υπήρχε σ' ολάκερο αυτό το «φωτισμένο» νοικοκυριό ήταν κάποιο της μαμάς της, που το έλεγαν

Εύκολη Μαγειρική. Όταν το διάβασε από την αρχή μέχρι το τέλος κι έμαθε απ' έξω όλες τις συνταγές, αποφάσισε πως ήθελε να διαβάσει και κάτι πιο ενδιαφέρον.

«Μπαμπά», είπε, «νομίζεις πως θα μπορούσες να μου αγοράσεις ένα βιβλίο;»

«Ένα βιβλίο;» είπε εκείνος. «Και τι το θέλεις εσύ το παλιοβιβλίο;»

«Να το διαβάσω, μπαμπά».

«Δε σου κάνει η τηλεόραση; Για όνομα του Θεού! Έχουμε μια τόσο όμορφη τηλεόραση δώδεκα ιντσών κι εσύ τώρα έρχεσαι να μου ζητήσεις να σου αγοράσω ένα βιβλίο! Έχεις αρχίσει να γίνεσαι κακομαθημένη, κορίτσι μου!»

Σχεδόν κάθε απόγευμα η Ματίλντα έμενε μόνη της στο σπίτι. Ο αδελφός της (πέντε χρόνια μεγαλύτερος από εκείνη) πήγαινε στο σχολείο. Ο πατέρας της πήγαινε στη δουλειά του και η μητέρα της έφευγε για να πάει να παίξει μπίνγκο σε μια άλλη πόλη που απείχε οκτώ μίλια από τη δική τους. Η κυρία Γουόρμγουρντ είχε κυριευτεί από το πάθος του μπίνγκο και έπαιζε πέντε απογεύματα την εβδομάδα. Το απόγευμα εκείνης της μέρας που ο πατέρας της αρνήθηκε να της αγοράσει ένα βι-

βλίο, η Ματίλντα ξεκίνησε ολομόναχη για να πάει με τα πόδια στη δημόσια βιβλιοθήκη του χωριού. Όταν έφτασε, συστήθηκε στη βιβλιοθηκάρια, την κυρία Φελπς: Τη ρώτησε αν μπορούσε να καθίσει για λίγο και να διαβάσει ένα βιβλίο. Η κυρία Φελπς, κάπως ξαφνιασμένη βλέποντας ένα τόσο μικρό κορίτσι να έχει έρθει μόνο του χωρίς να το συνοδεύει κανένας από τους γονείς του, της είπε πως ήταν καλοδεχούμενη.

«Πού βρίσκονται τα βιβλία για παιδιά, παρακαλώ;» ρώτησε η Ματίλντα.

«Είναι εκεί πέρα, σ' εκείνα τα χαμηλά ράφια», της είπε η κυρία Φελπς. «Θα ήθελες να σε βοηθήσω να βρεις ένα όμορφο βιβλίο με πολλές φωτογραφίες;»

«Όχι, σας ευχαριστώ», είπε η Ματίλντα. «Είμαι σίγουρη πως μπορώ να τα καταφέρω και μόνη μου».

Από κείνη την ημέρα, κάθε απόγευμα, μόλις η μητέρα της έφευγε για να πάει στο μπίνγκο, η Ματίλντα κατηφόριζε προς τη βιβλιοθήκη. Της έπαιρνε μόνο δέκα λεπτά περπάτημα και έτσι περνούσε δύο υπέροχες ώρες καθισμένη ήσυχα, ολομόναχη, σε μια αναπαυτική γωνιά, καταβροχθίζοντας το ένα βιβλίο μετά το άλλο. Όταν πια είχε διαβάσει κάθε παιδικό βιβλίο που υπήρχε στα ράφια, άρχισε να περιπλανιέται τριγύρω, ψάχνοντας να βρει κάτι άλλο.

Η κυρία Φελπς, η οποία την παρακολουθούσε γοητευμένη όλο αυτό τον καιρό που πήγαινε στη βιβλιοθήκη, σηκώθηκε τώρα από το γραφείο της και πήγε προς το μέρος της.

«Μπορώ να σε βοηθήσω, Ματίλντα;» τη ρώτησε.

«Αναρωτιέμαι τι θα μπορούσα να διαβάσω στη συνέ-

χεια», είπε η Ματίλντα. «Έχω διαβάσει όλα τα παιδικά βιβλία».

«Εννοείς ότι έχεις δει τις εικόνες τους!»

«Ναι, μα παράλληλα έχω διαβάσει και τα κείμενα!»

Η κυρία Φελπς έσκυψε και κοίταξε τη Ματίλντα κι αυτή της ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Νομίζω πως μερικά ήταν πολύ κακά», είπε η Ματίλντα, «αλλά υπήρχαν κι άλλα που ήταν υπέροχα. Μου άρεσε πιο πολύ από όλα *Ο Μυστικός Κήπος*. Ήταν γεμάτος μυστήριο. Το μυστήριο του δωματίου πίσω από την κλειστή πόρτα και το μυστήριο του κήπου πίσω από το μεγάλο τοίχο!»

Η κυρία Φελπς ζαλίστηκε.

«Πες μου, Ματίλντα, πόσων χρόνων είσαι ακριβώς;» τη ρώτησε.

«Τεσσάρων ετών και τριών μηνών», είπε η Ματίλντα.

Η κυρία Φελπς ζαλίστηκε αυτή τη φορά περισσότερο από όσο την προηγούμενη, μα είχε την εξυπνάδα να μην το δείξει.

«Τι είδους βιβλίο θα ήθελες να διαβάσεις τώρα;» τη ρώτησε.

Η Ματίλντα είπε:

«Θα ήθελα ένα πραγματικά καλό, από αυτά που διαβάζουν οι μεγάλοι. Ένα πολύ γνωστό. Αλλά δεν ξέρω κανένα τίτλο!»

Η κυρία Φελπς κοίταξε τα ράφια με την ησυχία της. Δεν ήξερε ποιο να διαλέξει. Πώς θα μπορούσε, αναρωτήθηκε, κάποιος να διαλέξει ένα πασίγνωστο βιβλίο για μεγάλους, που να μπορεί να το διαβάσει ένα τετράχρονο κοριτσάκι; Η πρώτη της σκέψη ήταν να διαλέξει ένα

ρομάντζο για εφήβους, από εκείνα που είναι γραμμένα για δεκαπεντάχρονες κοπελίτσες του σχολείου, μα για κάποιον ανεξήγητο λόγο –περισσότερο από ένστικτο– τελικά πέρασε από το συγκεκριμένο ράφι χωρίς να σταματήσει.

«Δοκίμασε αυτό», είπε στο τέλος. «Είναι πολύ γνωστό και πολύ καλό. Αν νομίζεις πως είναι πολύ μεγάλο για σένα, πες το μου και θα βρω κάτι πιο μικρό και λιγάκι πιο εύκολο».

«Μεγάλες Προσδοκίες», διάβασε η Ματίλντα, «του Κάρολου Ντίκενς. Θα μου άρεσε να προσπαθήσω να το διαβάσω».

Θα πρέπει να μου έχει στρίψει, μονολόγησε η κυρία Φελπς, αλλά στη Ματίλντα είπε:

«Φυσικά και μπορείς να κάνεις μια προσπάθεια».

Τα επόμενα απογεύματα η κυρία Φελπς με δυσκολία μπορούσε να πάρει τα μάτια της από το κοριτσάκι που καθόταν για δυο ώρες συνέχεια στη μεγάλη πολυθρόνα, στην άλλη άκρη του δωματίου, με το βιβλίο στα γόνατά της. Ήταν αναγκασμένη να τ' ακουμπάει στα γόνατα, γιατί ήταν πολύ βαρύ ώστε να το κρατά στα χέρια της, έτσι όμως έπρεπε να σκύβει, καθώς καθόταν, για να μπορέσει να διαβάσει. Και ήταν παράξενο το θέαμα που παρουσίαζε, αυτό το μικρό σκουρομάλλικο πλασματάκι, όπως καθόταν εκεί, με τα ποδαράκια του να κρέμονται –αφού ήταν πολύ μικρούλι για να μπορεί να φτάνει το πάτωμα– απόλυτα απορροφημένο από τις θαυμάσιες περιπέτειες του Πιπ, της γριάς δεσποινίδας Χάβισαμ και του αραχνιασμένου σπιτιού της και όλης της μαγείας που ο Ντίκενς, ο μεγάλος αυτός συγγραφέας, είχε

υφάνει με τις λέξεις του. Η μόνη κίνηση της μικρής αναγνώστριάς ήταν το σήκωμα του χεριού, πού και πού, για να γυρίσει μια σελίδα. Η κυρία Φελπς πάντα ένιωθε λύπη όταν έφτανε η ώρα να διασχίσει τον χώρο που τη χώριζε από τη Ματίλντα και να της πει:

«Είναι πέντε παρά δέκα, Ματίλντα».

Την πρώτη εβδομάδα που είχαν αρχίσει οι επισκέψεις της Ματίλντα, η κυρία Φελπς την είχε ρωτήσει:

«Η μητέρα σου σε φέρνει κάθε μέρα ως εδώ και έρχεται αργότερα να σε πάρει για να σε πάει στο σπίτι;»

«Η μητέρα μου πηγαίνει στο Έιλσμπερι κάθε απόγευμα για να παίξει μπίνγκο», είχε απαντήσει η Ματίλντα. «Δεν ξέρει πως έρχομαι εδώ».

«Μα αυτό, σίγουρα, δεν είναι σωστό», είπε η κυρία Φελπς. «Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα αν ζητούσες την άδειά της».

«Εγώ, πάλι, νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να μην το κάνω», είπε η Ματίλντα. «Δε μ' ενθαρρύνει να διαβάζω βιβλία. Το ίδιο και ο πατέρας μου!»

«Μα τι θα περίμεναν από εσένα να κάνεις κάθε απόγευμα ολομόναχη σ' ένα άδειο σπίτι;»

«Να χαζολογάω άσκοπα και να βλέπω τηλεόραση».

«Καταλαβαίνω».

«Δε νοιάζονται πραγματικά για το τι κάνω», είπε η Ματίλντα λιγάκι λυπημένη.

Η κυρία Φελπς ανησυχούσε για την ασφάλεια του παιδιού, καθώς έπρεπε να διασχίζει τον κεντρικό δρόμο της πόλης, που ήταν σχεδόν πάντα γεμάτος αυτοκίνητα, αλλά αποφάσισε να μην ανακατευτεί.

Μέσα σε μια εβδομάδα, η Ματίλντα είχε τελειώσει τις *Μεγάλες Προσδοκίες*, που σ' αυτή την έκδοση έφταναν τις εκατόν έντεκα σελίδες.

«Μου άρεσε πολύ», είπε στην κυρία Φελπς. «Μήπως ο κύριος Ντίκενς έχει γράψει κι άλλα;»

«Πάρα πολλά», είπε κατάπληκτη η κυρία Φελπς. «Θέλεις να σου διαλέξω κάτι άλλο;»

Στη διάρκεια των επόμενων έξι εβδομάδων, κάτω από το άγρυπνο και γεμάτο φροντίδα βλέμμα της κυρίας Φελπς, η Ματίλντα διάβασε τα παρακάτω βιβλία:

Νικόλας Νίκλεμπι του Τσαρλς Ντίκενς
Όλιβερ Τουίστ του Τσαρλς Ντίκενς
Τζέιν Έιρ της Σαρλότ Μπροντέ
Περηφάνια και προκατάληψη της Τζέιν Όστεν.
Η Τες ντ' Ιμπερβίλ του Τόμας Χάρντι
Κιμ του Ράντγιαρντ Κίπλινγκ
Ο αόρατος άνθρωπος του Χ. Τζ. Γουέλς
Ο γέρος και η θάλασσα του Έρνεστ Χεμινγκουέι
Βουή κι Αντάρα του Γουίλιαμ Φόκνερ
Τα σταφύλια της οργής του Τζον Στάινμπεκ
Οι καλοί σύντροφοι του Τζ. Μπ. Πρίσλεϊ
Ο βράχος του Μπράιτον του Γκράχαμ Γκριν
Η φάρμα των ζώων του Τζορτζ Όργουελ

Ήταν ένας συγκλονιστικός κατάλογος, που γέμισε την κυρία Φελπς με θαυμασμό και συγκίνηση. Μα, ευτυχώς, δεν επέτρεψε στον εαυτό της να παρασυρθεί ολότελα από όλα αυτά. Σχεδόν οποιοσδήποτε άλλος είχε παρακολουθήσει τις προόδους αυτού του παιδιού,

θα είχε μπει στον πειρασμό να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο και να διαδώσει τα νέα από τη μια άκρη του χωριού ως την άλλη και ακόμα πιο πέρα, όχι όμως η κυρία Φελπς. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου που κοίταζε τη δουλειά του και είχε προ πολλού ανακαλύψει πως σπάνια έβγαινε σε καλό το ν' ανακατεύεται κανείς με τα παιδιά άλλων ανθρώπων.

«Ο κύριος Χεμινγκουέι λέει πολλά πράγματα που δεν καταλαβαίνω», της είπε η Ματίλντα. «Ιδιαίτερα για τους άντρες και τις γυναίκες. Μα, παρ' όλα αυτά, μου άρεσε πολύ. Με τον τρόπο που τα διηγείται, νιώθω σαν να βρίσκομαι κι εγώ εκεί και να τα βλέπω την ώρα που συμβαίνουν».

«Ένας πολύ καλός συγγραφέας σε κάνει πάντα να αισθάνεσαι έτσι», είπε η κυρία Φελπς. «Και μη νοιάζεσαι για τα κομμάτια που δεν μπορείς να καταλάβεις. Κάτσε αναπνευστικά κι άσε τις λέξεις να κυλάνε γύρω σου, σαν μουσική».

«Θα το κάνω, θα το κάνω».

«Το ξέρεις», είπε η κυρία Φελπς, «πως οι δημόσιες βιβλιοθήκες σαν κι αυτή εδώ, σου επιτρέπουν να δανειστείς βιβλία και να τα πάρεις στο σπίτι σου;»

«Δεν ήξερα πως μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο», είπε η Ματίλντα. «Θα μπορούσα να το κάνω κι εγώ;»

«Φυσικά και μπορείς», είπε η κυρία Φελπς. «Όταν διαλέξεις το βιβλίο που προτιμάς, φέρ' το σ' εμένα για να το καταγράψω και θα είναι δικό σου για δυο εβδομάδες. Μπορείς να πάρεις και περισσότερα από ένα, αν θέλεις».

Από τότε η Ματίλντα επισκεπτόταν τη βιβλιοθήκη

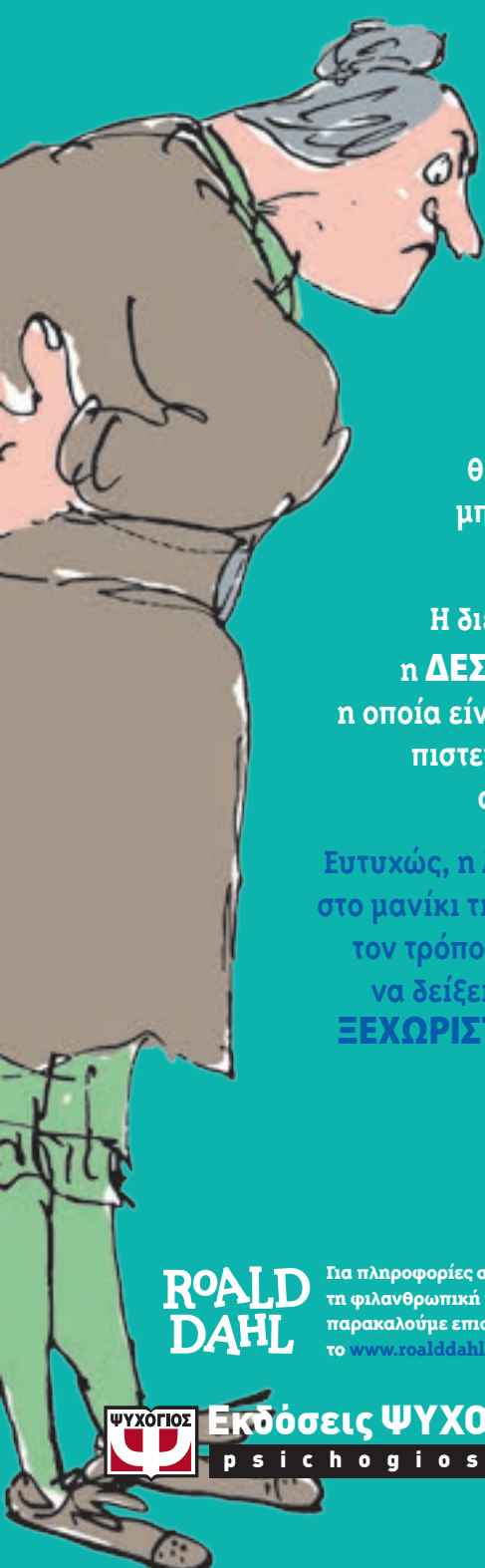

μόνο μια φορά την εβδομάδα, για να πάρει καινούργια βιβλία και να επιστρέψει τα παλιά. Το μικρό της δωμάτιο έγινε τώρα το αναγνωστήριό της· καθόταν εκεί και διάβαζε τα περισσότερα απογεύματα, συχνά μ' ένα κύπελλο ζεστή σοκολάτα πλάι της. Δεν ήταν αρκετά ψηλή για να φτάνει τα διάφορα πράγματα μέσα στην κουζίνα, γι' αυτό φύλαγε ένα μικρό κουτί στο υπόστεγο το έφερνε μέσα στο σπίτι και ανέβαινε πάνω του για να φτάσει ό,τι ήθελε.

Πιο συχνά από όλα, έφτιαχνε ζεστή σοκολάτα, ζεσταίνοντας το γάλα σε μια κατσαρόλα πάνω στο μάτι της κουζίνας, προτού το ανακατέψει. Πού και πού έφτιαχνε Μποβρίλ ή Οβαλίνη. Της άρεσε να κάθεται στο σιωπηλό της δωμάτιο, μέσα στο άδειο σπίτι και να διαβάζει, έχοντας δίπλα της μια κούπα μ' ένα ζεστό ρόφημα. Τα βιβλία τη μετέφεραν σε καινούργιους κόσμους και της γνώριζαν καταπληκτικούς ανθρώπους που ζούσαν συναρπαστικές ζωές. Ταξίδεψε με παλιά ιστιοφόρα με τον Τζόζεφ Κόνραντ. Πήγε στην Αφρική με τον Έρνεστ Χέμινγουэй και στην Ινδία με τον Ράντγιαρντ Κίπλινγκ. Ταξίδεψε σ' ολόκερο τον κόσμο, ενώ καθόταν στο μικρό της δωμάτιο, σ' ένα εγγλέζικο χωριό.

Η **ΜΑΤΙΛΝΤΑ** είναι
ένα πανέξυπνο παιδί
με μαγικές ικανότητες.

Οι γονείς της, ωστόσο,
θεωρούν ότι είναι ένας τεράστιος
μπελάς που σπαταλάει τον χρόνο
της διαβάζοντας βιβλία.

Η διευθύντρια του σχολείου της,
η **ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΤΡΑΝΤΣΜΠΟΥΛ**,
η οποία είναι τυραννική και καταπιεστική,
πιστεύει ότι όλα τα παιδιά είναι
αηδιαστικά και κακά.

Ευτυχώς, η Ματίλντα κρύβει διάφορα κόλπα
στο μανίκι της, που θα τη βοηθήσουν να βρει
τον τρόπο ν' αλλάξει την ιστορία της και
να δείξει πόσο **ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ** και
ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ μπορούν να είναι τα παιδιά.

**ROALD
DAHL**

Για πληροφορίες σχετικά με
τη φιλανθρωπική μας δράση,
παρακαλούμε επισκεφθείτε
το www.roalddahl.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-960-702-157-1

9 789607 021571

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01250